

CATACCRAC

Semper Pro Operario

Núm. 192

Via Laietana 57, 4t 3a, Barcelona (08003) Tel 93 317 31 51

July 2015

GENERALITAT DE CATALUNYA

Les retallades de CiU (1/10)

D'ordinari, quan solem fer una valoració crítica de determinades mesures adoptades en matèria de personal a la Generalitat, solem referir-nos o bé a la "direcció" o bé a "l'Administració" o a "Funció Pública" o bé al "Govern de la Generalitat".

L'enumeració de tot aquest bestiar, no deixa de ser un eufemisme que amaga un comú denominador: els que prenen les decisions. Aquestes decisions es prenen en execució d'una manera de fer política, si ho preferiu, d'una ideologia o, casi sempre, com a una manifestació patològica de servilisme vers qui mana. Els que decideixen solen ser personatges vinculats a un partit determinat.

Dient "Administració" o "Govern", conscientment o inconscient, desactivem bona part dels efectes que una eventual crítica a una decisió pot tenir per als que "administren" o "governen", ja que la seva permanència rarament es veu afectada per les nostres opinions o actuacions contràries a la seva forma de procedir.

L'eix vertebrador de les "decisiones" (llegiu "retallades¹") que hem patit els darrers anys els empleats públics de la Generalitat, ha estat aprovat mitjançant Llei. És a dir, les retallades han estat aprovades pel "Parlament", la fera que ens faltava en el bestiar al començament citat.

Cal doncs, especialment ara que venen eleccions, dir a les coses pel seu nom i defugir expressions asèptiques que emmascaren el veritable origen de la pèrdua de gran part dels nostres drets laborals i més en general, el desmembrament del sistema de funció pública.

Resulta clar que bona part de les retallades provenen d'un Parlament on la majoria està a mans d'un partit (o federació): Convergència i Unió, d'un Govern integrat gairebé en

¹ La mateixa expressió "retallades", no deixa de ser un cert eufemisme. L'esfera jurídica de les persones treballadores, pel que fa als nostres drets, forma part del nostre patrimoni i, per tant, l'apropiació d'aquest patrimoni per part d'un tercer, no és una retallada sinó un robatori, una espoliació. Si el banc s'apropia del que tenim a la llibreta d'estalvi, no diem que el banc ens ha "retallat" els nostres diners, diem que ens els ha robat.

exclusiva per membres d'un partit: Convergència i Unió, i d'una Administració dirigida majoritàriament per persones que pertanyen a aquest partit i apliquen, de forma entusiasta, les seves línies mestres.

La crítica però a un partit concret, ja no és tan innòcua com la que es fa a una Administració o a un Govern. En la mesura que la informació posa en evidència les polítiques efectivament aplicades per un partit, s'està incidint directament sobre el seu substrat electoral i, per tant, s'estableixen les bases per a que el partit majoritari (el que governa, el que decideix l'Administració i els seus directius, el que, en definitiva, pren les decisions – retallades) deixi de ser-ho i, per tant, per a que el Govern pagui per les conseqüències dels seus actes passats i els directius siguin desplaçats (oh! quin horror) dels òrgans de decisió.

Els 200.000 empleats de la Generalitat, tindrem aviat l'oportunitat de manifestar la nostra opinió sobre les retallades que els convergents (a través de l'aparell que fins ara han dominat) ens han aplicat durant aquests anys i sobre els escàndols de corrupció en els que, el partit d'aquells que retallaven, s'ha vist implicat, començant pels seus màxims representants: el seu president d'honor i el seu secretari general.

Certament la sistemàtica agressió als empleats públics no ha estat patrimoni únicament del partit majoritari a Catalunya, però això, no fa menys greu l'agressió que ens han practicat els convergents ni serveix per ignorar que la capacitat d'incidència d'aquests 200.000 empleats és molt superior a l'hora de configurar el Parlament de Catalunya que no pas a l'hora de configurar el Parlament espanyol. Cal no oblidar tampoc, que mentre a la resta del país els empleats públics han patit una única retallada de pagues extraordinàries, els de CiU n'han dut a terme tres, i si no n'han materialitzat una quarta és perquè hi ha eleccions aquest any.

Es podrà argumentar també que algun altre partit ha recolzat les iniciatives dels convergents. Al respecte volem recordar una anècdota de Billy Wilder. Mentre feia les seves necessitats fisiològiques, la dona li va anunciar que havia arribat el representant d'una de les grans productores per parlar amb ell. La resposta fou que l'apropés a la porta del water, que podia tractar amb dues merdes a l'hora. Doncs bé, i sense ànim de criticar ningú, hem de ser conscients que, atesa la nostra força, ara mateix, els treballadors no podem dissipar esforços, així que millor centrar-nos amb qui ara per ara, remena les cireres.

En la línia de tot el que hem dit, encetem amb aquest butlletí una sèrie adreçada a recordar de quina manera ha escapat gratuïtament els nostres drets el partit que governa, Convergència i Unió, des del 28 de novembre de 2010, en què les eleccions li donaren la majoria suficient per governar. Tot això podríem completar-ho amb la forma com ha privatitzat i retallat la sanitat, posant de conseller el representant de la patronal sanitària (Boi Ruiz); amb els escàndols de corrupció que han arribat fins els màxims dirigents del partit (Oriol Pujol, ni més ni menys que el secretari general de CDC o Jordi Pujol, el seu president d'honor – quin honor?-) o la forma com pretén desmantellar el sistema de funció pública (Informe per a la reforma de la funció pública), però el serial seria massa llarg i, com hem dit al paràgraf anterior, les merdes, millor tractar-les d'una en una.

No ens hem de deixar enganyar pel fet que ara, la mona (dividida en dos mitjançant una premeditada mitosi política) es vulgui vestir de seda presentant llistes de personatges aparentment neutrals, darrera dels que s'hi amaguen els de sempre.